

Murad Ertaylan

- Őirler -

Yayın Tarihi:

07.05.2023

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ada

Mavi koridorun ucunda püfür püfür bir oda,
Dört duvarı okyanus olan mini mini bir ada,
Üstünde yaşarken küçük, içinde taşırken devasa,
Anlamak zor, ada mı bana sahip, ben mi adaya.

Murad Ertaylan

Ali Kare

Kabristandan dönüyorum; kırgın, kızgın, üzgün, ürkek
Babadan ayrılmış çocuğum, değilim o an erkek

Oysa annemi de ellerimle vermiştim toprağa
Nedense babamın kabri daha çok aitmiş bana

Tam gelirdi ölçüsü o kahverengi ceketinin
Uzanıverdim üstüne, bedenim taze izinin

İşte, ortak sevdiğimiz da yanımızda böylece
İkimize eş mesafede, anne ve kadın Ayşe

İki taş yanyana; sağdaki de soldaki de benden
Karışmasın diye ben hep Küçük Ali'ydim eskiden

İlginç bulurdum babamla aynı ismi taşımamı
İnsan büyüyünce görüyor önemli detayları

Savaş geçirmiş kuşak onlar, pratiklik yaşam şekli
Benim sıram gelince Ali üstü küçük bir iki.

Murad Ertaylan

Anlar, Bizi Anlatır

Anılar yerine anlarla yaşamak lazım
Farkına vararak, tadını çıkartarak,
Her bir günün, saatin, dakikanın
Yağmur damlasının, gün ışığının
Dinleyin onları, konuşun anlarla

Ne zenginliktir keyfini sürmek
Sudaki lezzetinin, havadaki kokunun
En bilge kişi tapınaktaki münzevi değil,
Şimdinin kıymetini bilen insandır
Anlar, bizi anlar, bizi anlatır.

Murad Ertaylan

Avcının Sırrı

Keşke daha büyük olsaydı burun deliklerim
Ve sen konuşurken kapatsaydım gözlerimi
Daha iyi duyabilmek için söylediklerini
Ve koklayabilmek için nefesini

Affet beni ıskaladığım için kıymetli varlığını
Daima yakınımdaydın ama ben aptaldım
Unutmuştum anların uçuculuğunu
Gücenmedin hiç, sevdin beni

Ruhumu okur, gururumu okşardın
Bilgece bilirdin kafamdan geçeni
Ve çok sık dillendirmesem de
Seni kendimden çok sevdiğimi

Sırrımızı gömdüm ormanın derinlerine
Avcı oldum gölgelerde saklandım
Ama itiraf denmez malumu ilana
Gün geldi güneşi bile kıskandım

Kırmızı şapkan elimde bekliyorum
Kurdun ağzını açıp beni yutmasını
Ve midesinde kavuşup
Birlikte yeniden doğmayı.

Murad Ertaylan

Balıkçının Kızı

Bordaya vuran çöpler
Teneke kutu, plastik şişe
Eski terlik, mısır koçanı
Hepsi de katran rengi
Hem göz hem mide bulandırıcı,

Uzak ufuklardır ruhun ilacı
Değiştirmek başın açısını
Kolay gelir temizlemekten
Karşı kıyı da leş kokar oysa
Gidip yakınında durunca,

Komşu özenir komşuya
Dertlenip kederlenir
Bakıp oltanın ucuna
Anar lüferi levreği
Bilir, şaşmıştır pusula,

Kurtuluşun yolu atmamak
Patlak top, bitik çakmak
Düşmüşü de toplamaktan geçer
Herkes rotasındakini kaldırsa
Nefeslenir balık da balıkçı da.

Murad Ertaylan

Beyaz Fillerin Sonucusu

Çıkmayan fil, insan içine
Parka gitti o sabah yine
İsimsiz bir zarf buldu, beyaz
Tahterevallinin üstünde

Rengi tuttu diye yırttı ucunu
Tembihle dolu bir mektuptu
Annesindendi gerçekten de
Okumaya daldı saati unuttu

Yükselince güneş ufukta
Doluştı çocuklar parka
Griye döndü filin derisi
Tarihe gömüldü bir tür daha.

Murad Ertaylan

Bilmece Şiir

Vadi'den Kale'ye giden yolda
Vali ile Vale vardı
Vadiden indi vali
Kaleden çıktı vale

Konuşup anlaştılar
Oyuna oturdular
Esince dağdan rüzgar
Savruluverdi kağıtlar

Dağılınca iskambiller
Uçup gitti hayaller
Vali, Vale'nin peşinde
Vale, Kale'nin peşinde

Alt alta dizilince
Çözülüverdi bilmece
Vadi, Vali,
Vale, Kale.

Murad Ertaylan

Bir Hafta Daha

Pazartesi sabahı karanlık ve de kasvetli
Pazardan kalan duygular olmuş iyice mazi

Ertesi kuşluk vakti, sis dağılmaya yüz tuttu
Salı isimli gri oda, hafiften ışık doldu

Ortalık sarımtıraktır çarşamba öğlen gibi
Nihayet biraz enerji doldurur ofisleri

Perşembe ikindi saati yaslanır pembeye
Artık hem gökyüzü hem ruhtar gülümsemekte

Cuma akşamüstü alabildiğine turuncu
Yüz, kalp, beyin, ne varsa insanda hepsi umutlu.

Murad Ertaylan

Birikim

Anlatmazsan çatlarım
Biriktirdiđim hisleri, fikirleri

Tutmaktan dilim şişti,
İsimleri, sıfatları, fiilleri

Kuşlarla paylaşmam öter,
Kedilere açılmam mırırlarlar diye

Rüzgara diyemem taşır,
Yapraklara söyleyemem hışırdaşlar diye

Dökerim içimi kağıtlara
Sonra kara çalarım üstüne

Katlar, buruşturur, parçalarım
Yakar, kurtulursam rahatlar mıyım?

Murad Ertaylan

Böylesi Daha İyi

Bekledim, bekleyeceğim...
Kimi? Anlamıyor.
Acıyor, çok acıyor!
Neresi, bilmiyor.
Neden ben, neden?
Cevap veremiyor.

Hak ettim mi gerçekten?
Neyi, diye soruyor.
Sessiz kalıyorum...
Pes etmemi istiyor.
Onu tanımasam da
Biliyorum seviyor.

Murad Ertaylan

Büyüdüm

İlkokulla birlikte
Çocukluk da bitti

Babam sevgili buldu
Eşyalarını toplayıp gitti

Oyuncak askerlerimi sattım
Bakkala gidip ekmek aldım

Elimden gelen buydu
Erkek olmam gerekiyordu

Annem üzülmesin diye
Büyüdüm alelacele.

Murad Ertaylan

Büyüme Zamanı

Yıllar sonra yeniden eski mahalleme düştü yolum
Bahçesinde yabancılar oturuyor, yıkılmış okulum

Ne gökyüzü ne deniz mavi, yokluğumda tümü sararmış
Sokağın çehresi değişmiş, yürüyen yüzler kararmış

Direnememiş zamana, güzelim oyuncaklarım kırık
Telefon tellerine takılmış uçurtmalar yok artık

Teller yer altında, uçurtmalar çocukluğumda kalmış
Hayallerimin peşine takılıp hiç gelmemem lazımmış.

Murad Ertaylan

Can ne ister?

Güçlüyüm aşım varsa,
Özgürüm işim varsa,
Mutluyum eşim varsa,
Bir can ne ister başka?

Murad Ertaylan

Çobanlama

Bahar ayları fakirlerin gönlüne göre,
Ne soğuk ne sıcak, aşırılıktan uzak
Benim de ruhum fakir herhalde
En sevdiğim mevsimdir her ikisi de

Tek kat kıyafet kafidir fiyaka yapmaya
Kah yapraklar kah martılarla raks ederim
Başımızı döndürür havadaki rayiha
Biraz siklamen, nergis ve illa ki papatya.

Murad Ertaylan

Çocuk Güzel

Güzel çocuk hala orada mısın?
Yoksa çoktan ellere mi göçüp gittin?
Buralar soğudu biraz haklısın
Benim suçum mu peki, doğrusu evet.

Güzel çocuk hala orada mısın?
Bekliyor musun yeşilli turunculu morlu günleri?
Umarım bıkip, usanmazsın
Ben mi terk ettim seni, olabilir evet.

Güzel çocuk hala orada mısın?
Dışimdeki çürükte, dizimdeki yarada mısın?
Özledim seni inanmazsın
Ne olur yanımda kal, ihtiyacım var evet.

Güzel çocuk hala orada mısın?
Bunca yıl sonra gördüğüme mutlu oldum, evet!
Ne kadar da sabırlı, dayanıklısın?
Sevmiştim değil, seviyorum ve seveceğim.

Murad Ertaylan

Çocukluk Düşü

Her baharda gitmek isterim
Uzaklara, ama hemen kış gelir
Üşüyünce vaz geçerim

Tepeden başını uzatan güneş
Çitir otları tutuşturduğunda
Kanım da alevlenir

Şu avuçiçi kadar köyden
Daracık insanlardan
Kaçmaya heveslenirim

Hesap kitapla fazlaca
Oyalanınca, güz bastırır
Havalar başlar soğumaya

Acele etmek gerekse de
Masallardaki şeytanın işime
Karışacağından korkarım

Tenim ürperdikçe üşenirim
Gitgide cesaretim kırılır
Değişmeden kalırım

Oysa bilirim ki,
Büyüyüp adam olmak için
Yollara düşmek lazımdır

Seneye daha güçlü
Olacağımı umit ederek
Ertelerim hayalimi

Kendime verdiğim sözden
Caymayayım diye
Döşeğe çentik atarım

Yatak doldu taşı sonunda
Boyumla beraber köy de büyüdü
Gitmeye lüzum kalmadı.

Murad Ertaylan

Dedenin Şemsiyesi

Minik parçacıklar havada
Dans eder en hafif rüzgarla

İnce tül den bir şal, pek çabuk
Tamamı kum, tüy, kıl ve kabuk

Pudramsı döküntüler, boz
Ellenmemenin imzası, toz

Geçmiş zamanlardan hediye
Eski püskü, kara şemsiye

Kaç senedir açılmamış
Zorladın biraz, sıkışmış

Yere yağmur gibi toz yağdı
Oluştı kör kuyunun ağzı

Ak bir halka çevirdi seni
Çekecek içine bedenini

Duruyorsun merkezinde
Gideceksin tarihte geriye

Geçiverince sihirli tünelden
Karşında gencecik babaannen.

Murad Ertaylan

Deniz Feneri

Kedi gibi parlar gözüm gecede
Yorulmam, üşümem, gecikmem
Hoş sohbetini sevmemdir
Bekçiyi arkadaşım bellemem

Kollarımı uzatır enginlere
Karanlığı da delerim, sisi de
Evin yolunu gösteririm
Ümitsizce sürüklenenlere

Gün geldi yaşlı dostum hasta düştü
Sessiz, elsiz, çaresiz kaldım
Işığım soldu, sıvalarım döküldü
Yine de görevime sadık kaldım

Yalnızım, kimsesizim sandılar
Ağlayan yüzümü sildi dalgalar
Oysa hiç terketmedi beni
Yıldızlar, martılar ve aşıklar.

Murad Ertaylan

Dođum Sancısı

Tüm gayretim, yeni bir başlangıç için
Dođmaya çalışıyorum
Karanlıktan ışığa giden yolda
Uğraşıp duruyorum
İlerlemek için, ama unutmadan
Nereden ve nasıl geldiđimi,
Eskiden kim olduđumu
Tüm enerjimi bu işe veriyorum
Benliđimi kaybetmeden dođmaya! ..

Murad Ertaylan

Eşik Cini

Doğmadık hiçbirimiz aslında
Ve de ölmüyor hiç kimse dolayısıyla
Ne hasta ihtiyar ne masum bebek
Saksağan gibi parlak peşinde koşmasak savaşlar bitecek
Masal değil anlattığım, sonuna kadar sabret lütfen
Kapanacak yaraların, akıntıya kapılmadan beklersen
Bu dram eninde sonunda bitecek ve perde inecek
Alkış ve gözyaşları eşliğinde roller değişecek

Belki kaldığı yerden veya başka bir sahneden
Emin ol, bu oyun, aynı kadroyla başlayacak yeniden
Gürültüye aldırma, renklere kanma, sadece seyret
Sırrı keşfet, ama kimseyle paylaşma, dikkat et
Büyük bir sahne, usta işi makyaj, sihirli kostümler
Ebedi değilse bile muhakkak ki edebi öyküler
Hepsi senin için, inandığın için, sen seyret diye
Parmaklarımı şıklatacağım birazdan, üç kere

Rüyadan çıkmak istersen bu sese kulak ver
Sadece dur, kıpırtısızca beklemen büyüü bozmaya yeter
Gözlerini kapa, içinden say hatta
Bir... Tüm gücünle düşün, bil ki her şey mümkün bu hayatta.
İki... Cesaretin kırılmasın, ilkinde başaramasan bile dene
Üç... Söz ver kendine, uyanacağım ve ayık kalacağım de
Ya gir içeri ya çık dışarı, eşikte durma,
Üşütür, çarpılırsın, kalırsan arada.

Murad Ertaylan

Galiptir Yolda Mađlup

Rahmetli dedem derdi,
Yoktur mehtabın dengi
Sihir, keramet onda
Kalemi gümüş rengi

Atar imza geceye
Böyle başlar hikaye
Gören kulları yakar,
Kızın biri Ada diye

Yolda atlı bir deli
Elinde gülün dalı
Gönlü aşkla dolu
Düşmüş güzele yolu

Beş kıtayı dolaşmış
Hiç sınır tanımamış
Kopuzda bulmuş sabrı
Kendi de buna şaşmış

Ruh değil sanki katır
Ehlileşmez yıllardır
Yadigar tespih gibi
Ömrünce çekmiş kahır

Sonunda yorgun düşer
Bilmek yarayı değer
Biçare kalbini açar
Mısralar dışarı taşar

Geldi şiirin sonu
Düşün sözü enikonu
İşte size nasihat
Gerçek mucize hayat.

Murad Ertaylan

Gökteki Yüz ve Yüzündeki Yıldızlar

Bulutsuz gecelerde camdan dışarı bakarım
Karanlıkta parlayan bir çift güzel göz görürüm

Öpücük yollarım, çünkü sensindir o, bilirim
Sabah olup uyanınca, hep soluma dönerim

Gözlerin yumuk, ama gülümser bana çillerin
O sevimli noktalar, takımyıldızımdır benim

Her gün mutlu yatıp, umutlu kalkmamın sebebi
Gökteki yüz ve yüzündeki yıldızlar, sevgilim.

Murad Ertaylan

Göreceğim Var

Tüm çocuklar gibi son nefes çıkana kadar yaşadığını sanırdım
Soluksuz konuşan, mektup yazıp sevişen ölümler gördüm, uyandım

Toprağa ellerimle verdim sevdiğimi, o ise devam etti dansına tutarak bu elleri
Hiçbir şey bilmiyormuşum, öğrendim ölümden sonra bile var olunabileceğini

Tek gerçek olmadığını, doğrunun değiştiğini anladım, durduğun yere göre
Geçtim sır kapılarından gidiyorum menzile, varacağım gecikmeden evime.

Murad Ertaylan

Gözdağı, Buz Dağı

Yürü kötülerin üzerine sonsuz sevgiyle
Kulak asma kimseye, sevdiklerine bile
At kamburunu, kır zincirlerini özgürleş
Ne endişe ne kibir tohumu düşsün içine

Korkma ama küçümseme de düşmanını
Yüzeyde görünmez alta doğru büyür buz dağı
Tehditler ve vaatler döndürmesin yolundan
Ne açlık ne de hastalık vermesin gözdağı

Göz boyanır, akıl çelinir, yürek yanılmaz
Kaderine inançla yürüyen asla yorulmaz
Sadece kendine ve bir de tanrıya güven
Hiçbir silah, hiçbir ordu karşında duramaz.

Murad Ertaylan

Güneş Batı'dan Yükselir

Doğu egzotiktir, bilgeliktir, disiplindir, sabırdır, çokça gizemdir
Sıcak ve aydınlık iyidir, ama umut onların tekelinde değildir
Doğu'nun sınırına dayandıysanız, Güneş, Batı'dan yükselir
Batı'nın anlamı değişkendir, bazen soğuktur bazen karanlık

Hiçbiri kötü değil, hepsi ihtiyaç; dinlendirir, besler, dengeler
Geleceğe dair hayal kurmak için ise elzemdir sessizlik ve yalnızlık
Ama, onlar bile yetmez bize, çünkü dilek tutmaz bulutlu gece
Açık bir gök lazım gelir, Ay ilham versin, yıldızlar yol göstereyin diye.

Murad Ertaylan

Güneş Selam

Kabarcıklar nasıl büyüyerek koşarsa dipten yüzeye
Güneş de hızlanarak yükseldi bu sabah, öylesine
İç ısıtan gülümsemesi sesleri geri getirdi
Ve eşlik etti sükunet, göç eden gölgelere

İlk, dalgalar dile geldi "Hoş geldin" diye
Sırasıyla kırlangıç, kumru, ardından da komşular
Selam etti, ışıkların efendisine
Senfonik bir "Günaydın" dedi yeryüzü, annesine.

Murad Ertaylan

Haiku

Yaş günüm yine
Bir öncekinden farkı
Fazladan bir mum.

Murad Ertaylan

Harflerin Ömrü

Hani söz uçarmış da
Yazı kalırmış derler

Peki, hohlanmış camla
Sahildeki kumların

Küllenmiş bir yürekle
Alev yutmuş mektubun

Aşka ihanetini
Hiç mi bilmez eskiler?

Murad Ertaylan

Haziran Geldi

Kuzey yarıma yaz, güneye ise kış demek haziran
Her şey farklı anlamlanır, durulan yere göre
Anlaşmazlık çok normal, kalp kırmamak mühim olan
Dünyaya bakıp döneceğiz, orada aynıyız yine.

Murad Ertaylan

İstiridye Gibi Yaşa

İstiridye gibi yaşa
Kabuđu boş ver, güzellik içte

İyisi akıntıda yetişir
Rahat batsın hareketsizlikte

Gücün kadar üret, çoğalt
İhtiyaç duyma kimseye

Krizleri fırsata çevir
Sıkıntıyı sedef kapla

Düşük çene dert getirir
Zenginliğini kendine sakla

Murad Ertaylan

Kanser

Kış bastırđı ani
Ellisindeydi daha
Çay demleyip içti
Anıların suyunda

Kokulu, sıcak, sarı
Hayatının safrası
Tavşan kanı işedi
Günahların faturası

Asılıp çekiverdi
Elindeki kirli ipi
Sular alıp götürdü
Onun olmayanı geri.

Murad Ertaylan

Kimse kendiliğinden ölmez

Kimse kendiliğinden ölmez
Bir başkasıdır sebep mutlaka

Kaza, kıya, hastalık, intihar
Ecel ve ihtiras dahi hatta

Örtülere verdiğimiz adlar
Can durup dururken tükenmez.

Murad Ertaylan

Kocaman Eli Yöneten Bir Garip Baş

Silahları avucuna alıp ezip bükebileceğine inanan kocaman bir elim var...
Lakin orduların kalabalıklığına karşı duramayacak kadar ürkek bir kalbim.

Karıncaları ve hatta sinekleri bile ezmeyecek kadar sevgiyle doluyum...
Ama çıkarı için haksızlık yapan zorbalara boğazını düşünmeden sıkırım.

Nasıl bir adamım ki ben, hem merhametli hem acımasız olabiliyorum...
Suçsa günahsa bu, benzerlerimi yok edip beni yalnızlaştırandır sorumlu.

Murad Ertaylan

Kurbağa Gibiyiz Arkadaşım

Ėvet, kurbağa gibiyiz.
Üstat bizi akrebe, serçeye, midyeye ve koyuna benzetmiş.
Ama en çok kurbağaya benziyoruz.

Sessizce bekleriz neyi beklediğimizi bilmeden.
Sonra birden sıçrarsınız ileri. Nereye düşeceğimizi bilmeden.
Dur, dur, dur, hopla.

Önemli olan işte o zıplama kısmı.
Beklemek kolay; zamanı unut, gizlen, taşa dön.
Oysa zıpladın mı dikkatler üstünde.

İniş beceremezsen yandın.
Korkakça bekleyenler alaya başlar.
Kurbağa gibiyiz dostum ve de hayat sonsuz bir döngü.

Dur, dur, dur, hopla.
Gözlemlen, cesaretini topl... Hazır olunca ok gibi fırla!
Dur kalkla geçen bir yolculuk.

Aynı anda yola çıkmışsınız ve trafiğe yakalanmışsınız sanki.
Tembellik yok, rehavete kapılma, kolaya kaçma.
Tetikte dur.

Fırsatları kolla.
Çünkü ilerlemek gerek.
Çünkü, kaç nefes aldığınla değil, kaç metre gittiğinle ölçülür ömür.

Murad Ertaylan

Küçük Kaktüs

Seni hatırlıyorum, yokuşun sonundaki kırmızı ışığa her yakalanışında cama yaklaşip bir şey satmaya çalışırdın.
Kir pas icindeki yüzüne yakışmayan gözlerinin hatrına alırdım o gün uzattığın elde ne varsa; kibrit, ciklet, mendil, çiçek.

Kaçta kalkıp gelirdin o köşeye, nerde yatarsın gece, kimin kimsen var mıydı, kazandığın paranın ne kadarı sana kalırdı?
İşin doğrusu, gözlerin yeşil olmasa merak da etmezdim aslında, ama ıssız çöldeki kaktüsün inadı gibi yemyeşillerdi işte.

Dikenleri içime batmasın diye gözünün içine bakmadan bırakırdım parayı kuçucuk avucuna; kim niye kıydı sana?
Gazeteye çıkmanın sebebi de bilesin ki o kaktüs gözlerindir, yoksa tek satır bile haber almazdı koca şehir senden.

Dünyadaki sıkıntıların son bulduktan sonra gittiğin yerde eminim iyiler sarmıştır etrafını, kıymetini bilemedik, bizi affet.
Kısacık ömründe karşına çıkan pislikler, dilerim ruhunun kandilini söndürmemiştir; rahat uyu, sonsuz ol çocuk!

Murad Ertaylan

Meditasyon

Mademki bu kadar uzađa koymuřlar güneşi
Sen de i uzayına seyahat et o zaman
Dokunmak için yıldıız tozuna.

Murad Ertaylan

Metelięe Kurşun

Lidyalılar deniz kabuęu kullanmaktan
Hię vaz geçmeselerdi keşke
Sonraki nesiller de icat etmeseydi
Bugün hala bakkala, manava, ev sahibine
Lahana yaprağı veya çikolata yaldızı
Verseydik çil çil para yerine
En kötü fikirler sıralamasında
Dinin hemen arkasından gelir akçe
Murad Ertaylan

Mucize Taşıyan Kanatlar

Delik deşik gecenin örtüsü yırtılır, ufuk çizgisinden
Umut akar dünyaya, milyon yıldır dikiş tutmayan yerden

Gösterince güneş yüzünü, melekler mucizesini
Akıl hırsı alt eder, güvercin de şahini

Doldurunca yeni günü, sulh borusundan üflenen notalar
Örter Deccal'in ortaklarını, müjde taşıyan kanatlar

Gözyaşı, kan, günahla beslenenlerin, başlayınca orucu
Hakim olur dünyaya sevgi, güven, ve huzura kavuşur Ortadoğu.

Murad Ertaylan

Nasihat

Ne kadar yaşarsan yaşa
Şığacak ömrün tek bir taşa
İyisi mi anı elinden kaçıрма.

Murad Ertaylan

Pembe Beyaz

Kızım oldu ve karım çoklandı
Ümit Ada koyduk adını
Akşam denizinin köpüklerine
Benzer yanakları, ensesi
Pembe beyaz müdavimi

Tek kızıdır o, tek kızın
Kalbimin yarısı, annesinin ortağı
Olunca çocukları, ki torunlarım
Tatsın, tanısın onlar da sevgiyi
Pembe beyaz müdavimi.

Murad Ertaylan

Portakaldı Günlerden

Önlük giymemiş, karne almamıştı, okumayı on beşinde sökmüştü
Otobüsle gelmişti, on beşte bir Salı gelir, birkaç saat kalırdı

Cinayet değildi, kaza değildi, hayır bunalımda da değildi
Perde asıyordu, başka niyeti yoktu, evde başkası da yoktu

Güneş içini ısıttı, camdan aşağı baktı, ağaçlar küçüktü
Küçük ağaçlardan minicik portakallar toplamak istedi canı

Ne güzel bir gün diye düşündü, keşke hep böyle kalsa, film birden donsa
Karşı apartmanın gündelikçisine bakarak çözdü yemenisini

Saçlarının uçuşmasını sevdi, eteklerinin rüzgarlanmasını
Göz açıp kapayana dek boy attı ağaçlar, gülümsedi martılara

Bağırmadığı halde en derinden duyuldu sesi ve de en yüceden
Suskun kaldı kuşlar, topuklular, kornalar, ve okundu ezan yüksekten

Hatun kişi niyetine omuzlarda uğurlandı dualar eşliğinde
Kırk senelik ömür sığıdı tek bir taşta, portakalların az ötesinde.

Murad Ertaylan

Sanatı Yaşamak

Yaşam, sanatçının ellerinden çıkmış bir mucize
Belki evrim belki değil, ama muhakkak ki gerçek
Yaşamın da bir sanat olduğu kadar hem de
Ne yeterli eğitimim ne de tecrübem var hayatta
Usta, bilge hakeza sanatkar sayılmasam bile
Zevk almasını biliyorum iyi sanattan ben de

Yaşamı sanat kılan, zorluktan ziyade zarafeti
Işığın gölge, gecenin gündüzle dengelenmesidir
Neden aramaksızın, servet peşinde koşmaksızın
Yaşamın kendisidir güzel, eşsiz ve bizim olan
Cennet cehennem sadece düşlerde, kitaplarda değil
Ayaklarımızın altında, avuçlarımızın içindedir

Okulu vardır derler, ama deneyerek de öğrenilir
Korkma, çekinme dünyada tek doğru yoktur asla
Hata yapılmaz dersem yalan olmasa da yanlış olur
Mesela seyirci kalmak hayata, vahim bir hatadır
Daha korkuncu ise kaçmaktır, atlamaktır karanlığa
Yine de suç ve ceza yoktur, pişmanlıktan başka

Sonsuzluk oyununun da kuralları var elbet
Ortak olmak, eşlik etmek, katılmak lazım gelir
Bazen sevgiye, sevince, kuşlara, kuzulara
Bazen kedere, yalnızlığa, ateşe ve buza
Çünkü bu sanatın karşısında yalnızca oturmak
Ayıp, kayıp, yazık, günah olur.

Murad Ertaylan

Suyun Kandırma Kuvveti

Antilop, aslan, fil, sırtlan
Hepsi geldi uzun yoldan

Sardılar gölcüğün etrafını
Bilmezden gelip timsahı

Bugünü bekliyordu iştahla
Suyun dibinde kıpırtısızca

Bir hamlede atıldı avına
Sürünün bakışları arasında

İlk kurban verilmişti işte
Kalanlar sıraya girdi bile

Tüm hayatın merkezi
Suyun kandırma kuvveti

Yaşlı kıtanın sinsi tuzağı
Sabırlı avcılarının sofrası

Farkımız yok hayvanlardan
Ölüp öldürüyoruz durmadan.

Murad Ertaylan

Şair Üşüyünce

Korkutur karanlık, ıssızdır gece
Sarılr kalemine şair üşüyünce
Sermek için sözün sıcak örtüsünü
Uzayan gölgesinin üzerine
Örer dizeleri ince ince, hece hece

Sönmesin diye son ateş parçası
Isıtan ayağını, yatağını, aşını
Bir bir kelimeleri yakar önce
Sırasıyla kalemi ve en son kağıdı
Şair üşüyünce bırakır yazmayı.

Murad Ertaylan

Şehir Uyu(t)muyor

İstanbul'da artık gece bile karanlık değil yeterince
İnsan ve hayvan kümeleri yan yana iç içe üst üste
Kedi, köpek, martı, balık, kadın, erkek, genç, yaşlı
Dilencisi, simitçisi, biletçisi, şoförü, kaptanı, yayası

Renk cümbüşü reklam panoları yakalarsa affetmiyor
Boğazın sularında sarılar, morlar, pembeler yüzüyor
Nereye baksan ışıltılar, yansımalar, yeşiller, kırmızılar
Gözde fer, burunda çakar, vapurda fener, araçta far

Tabloda ayın şavkı eksik bir tek, neye bozulduysa yine
Köprünün tepesindeki buluttan taca gömmüş yüzünü
Kimsenin mi uykusu gelmez, bu neyin telaşı veya hırsı
Evinize barkınıza gidin dostlar, daha bunun sabahı var.

Murad Ertaylan

Temenni Değil, Yemin

Boş sanmasın gafiller meydanı, temenni değildir bu
Aldatmanın sakın sessiz duruşumuz, iyi biliriz yolu
Kararlılığımızın göstergesidir topluca sakinliğimiz
Haklılığımızdan ve onurumuzdan ödün vermeyiz

O'na güvenip huzur bulun, geçicidir zalimin iktidarı
Zaten, bilip de aceleye getiriyorlar yağmalamayı
Koltuklarını sallayıp, onları tepetakla edecek güç
Yakındadır yemin olsun, sabır yenecektir azabı!

Kötülüęü kovmak için yerinden kalkıp çağırıldığında
Korkmayacağım bir an katılmaktan O'nun safına
Eđer duraklırsam bilin ki, yegâne tereddütüm
Yardıma muhtaçlar olmasındandır etrafımda

Zaferden emin olarak yanında yer alacağım elbet
Ve asla bizimle birlikte olmayacak merhamet
Bedenim ve ruhum eşlik edecek yeteneğime ve aklıma
Son nefesime kadar cesaretle hizmet edeceğim O'na

Dönmek için geç kaldıklarını anlayınca ahlayacaklar
Doęruyu unuttuklarına pişman olup oflayacaklar
Ne hak, hukuk ne de boş tövbeler düşmanı kurtaracak
Vereceğimiz ders baki kalıp, nesillerce ibret alınacak

Gözümüz karardığında, karşımızdakilerin vay haline
Silinip gidecekler, isimleri bile kalmayacak geride
Getirmesini de biliriz cihana, savaştan sonra barışı
Ama şimdi hazırlanmak ve günü beklemek zamanı.

Murad Ertaylan

Tükeniş

Aylardan Aralık,
Şekerimsi, hafif, nazlı
Yumuşak, nâmeli
Bir kar olmayacak
Çocuksu düşlerin aksine

Öfkeli, darbeli, iğneleyici
Dondurucu, hapsedici, acımasız
Yağacak namussuz,
Hayatların üstüne
Dinmemecesine

İki mevsime kadar güneş,
Uzatacak sıcak kollarını
Saracak dört yanımızı,
Ama şefkatli değil deli
Dağlayacak değdiği yeri

Kuru, kavurucu, tozlu
Amansız esecek yel,
Üfleyecek deliklerden içeri
Toprağı katarak kuma
Örtecek üstümüzü

Kızgın bize doğa ana
Ne fırtına ne de sel
Hırsını azaltıyor
Affetmiyor bir türlü
Soyumuzu sopumuzu...

Murad Ertaylan

Türküm Doğruyum

Dilenciliği meneden
Dilaverliği metheden
Dilbazlığı bilen türküler
Halkımın türküleri

Bahtiyarlığı ihsan eden
Buyurganlığa isyan eden
Bayraktarlığa iten bir coğrafya
Devletimin coğrafyası

Hak yolunda itaat eden
Hayırsızlığa insaf eden
Hoşgörüyü yücelten bir tarih
Cumhuriyet tarihi

Aymazlığa inat eden
Akliselime iman eden
Aydınlığa giden bir gelecek
Milletimin geleceği

Murad Ertaylan

Üç Yıl

Düşünüyorum ne bekliyorum hayattan diye, nedir amacım
Bini aşkın plan yaptım; yazdım çizdim olmadı yeniden başladım

Üç ilkbahar ve de üç sonbahar sonra kızım aşkla tanışacak
Tahminen üç yaz sonra karımın kendi kedi oteli olacak

Yeni adresime taşınacağım, taşınacağız... üç kış sonra
İklim ve insanlar ılıman, kediler ve kiremitler alaca

Kanunlar değişmezse üç yıl sonra emekliye ayrılacağım
Nihayet hakkım olan edebiyat ödülünü de alacağım

Üç yıl... ve bu beş harfe gizlenmiş bin küsur gün, bir düzine mevsim
Çebe sığacak boyda zaman makinem olsa, daha ne isterim.

Murad Ertaylan

Veni Vidi

Bir tohumla can buldum,
Dođumla bebek,
Sünnenle erkek oldum.

Siyah önlükle talebe,
Aşıkla maşuk,
Diplomayla adam oldum.

Tahta tüfekte asker,
Nikahla damat,
Ada'yla baba oldum.

Özel okulla veli,
Köpekle sahip,
Kitapla yazar olacağım.

Zamanla patron,
Torunla dede,
Ölünce sır olacağım.

Murad Ertaylan

Vicdan İsimli Organ

Nerede senin vicdanın
Derinlemesine düşün sorumu
Alelalde bir organ değil bu
Acele etme, yanlış yaparsın

Bazen iskeletin dışındadır
Bazen de tümünden kayıp

Sabit durmaz yerinde
Bilinmez bedendeki adresi
Kimi zaman kaburganın
Kimi zaman kafatasının içi

Bazen iskeletin dışındadır
Bazen de tümünden kayıp

İnsan bulamaz cevabı yalnız
Kişisel değildir çünkü vicdan
İnsanlığa aittir, hava gibi su gibi
Anatomide aramak ziyan

Bazen iskeletin dışındadır
Bazen de tümünden kayıp.

Murad Ertaylan

Yazar Tıkanıklığı

Açık bıraktım bu sabah pencerelerimi
Yeni günün kokusu sinsin diye içeri
Takip edecektir bu izi; kuş veya peri
Yüklü bulutlarını cömertce boşaltacak

Yazmasa da kalemi kırdırmayan o duygu
İnat veya umut; ceplerim hıncahınç dolu
Gösterince yüzünü, gözlediğim yolunu
Satırlarımdan, sırlıklam ruhum taşıyacak.

Murad Ertaylan

Yolcunun Türküsü

Yolunda ölünesi amaçlar arıyorum, bu uğurda yıllar ve yollar aşındırıyorum
İflah olmaz bir yolcuym ben ve de her yolcu kadar yalnız
Kim bilir, başkalarının yolculuklarında da yolum belki...
Benim üzerimden geçip gidiyorlardır beklendikleri yere, veya beklenmedikleri
Ne yazık ki arandığım yerde nadiren bulunuyorum, adresime baktıklarında çoktan
gitmiş oluyorum
Sorumlu aranacaksa, benim erkenciliğim kadar ziyaretin geç kalmışlığı da
sorgulanmalıdır

Tanıyanlar bilir, uzun oturmaktan hoşlanmadığımı, rahatın bana battığını, kolay kök
salamadığımı...
Sıkılıp bunalınca da zamansız, habersiz, plansız, ama asla amaçsız değil, yollara
düşüğümü bilirler, bilmesi gerekenler
Bu dünyaya kök salmak imkansız değil midir zaten, zaman dev süpürge ve farasıyla her
türlü yapay izi temizlerken
Direnmek, mücadele etmek, kızmak veya üzölmek yerine daha yapıcı işlerle
değerlendiriyorum zamanımı
En büyük meşgalem kendimdir benim
Kendimi öğrenmeye, bilmeye, aşmaya uğraşmak, beni anlamlandırmak, tamamlamak
için yola çıktım seneler önce

Bazen yorulur ve bir noktada dururum elbet, ama sadece soluklanmaya yetecek kadar
Çünkü bu molalar yaşlanma emaresidir, bilirim
Bizi uçuran kanatlarımızın altındaki umuttur, cesarettir
Birisi bile kırılrsa, korkular gelir çöreklenir yüreğe ve akla
Varılan yeri sevmek, tekrar yola koyulmaktan korkmanın bahanesidir çoğunlukla

Yine de yaşamak ve yaş almak paralel giderse sorun yok, asıl yaşanmadan geçirilen
anlar yaşlandırır insanı
Ben de benden önceki nice yolcu gibi pekala farkındayım ki, yol hiç bitmeyecek...
Biten dilimdeki türkü olacak ve yolculuk sadece benim için son bulacak.
Hedefe varıp, huzura erebilenler, son nefeste de olsa nefisini biraz olsun yenenlerdir
Ne mutlu onlara! ..

Murad Ertaylan